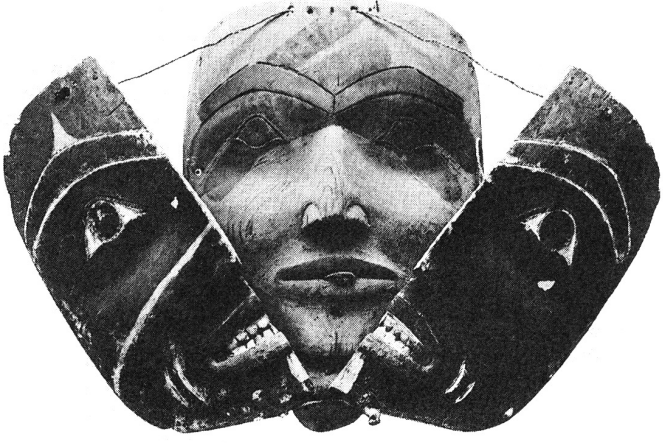

GÜNDÜZ VASSAF • Cehenneme Övgü

*Haida yerlilerinin çifte dans maskesi,
Kraliçe Charlotte Adaları, Kanada.*

Ayrıntı Yayınları, 1992-1997 (7 baskı)

İletişim Yayınları 557 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 107

ISBN-13: 978-975-470-706-9

© 1999 İletişim Yayıncılık A. Ş. (1. Basım)

1-20. BASKI 1999-2009, İstanbul

21. BASKI 2009, İstanbul / özel ciltli baskı

22-33. BASKI 2009-2017, İstanbul

34. BASKI 2018, İstanbul

35. BASKI 2018, İstanbul

KAPAK Hakkı Mısırlıoğlu

KAPAK RESMİ Mehmet Nâzım

ÖN VE ARKA İÇ KAPAK DESENLERİ Andreas Vesalius,
“De humoni corporis”, 1542

DAKTILO VE MORAL DESTEK Füsün Öcal

UYGULAMA Hasan Deniz

DÜZELTİ Cem Tüzün

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GÜNDÜZ VASSAF

Cehenneme Övgü

Gündelik Hayatta Totalitarizm

ÇEVİRENLER

Zehra Gencosman - Ömer Madra

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ VE GENİŞLETİLMİŞ BASKI

GÜNDÜZ VASSAF liseyi Robert Kolej’de tamamladıktan sonra aldığı futbol bursuyla psikoloji eğitimi gördüğü George Washington Üniversitesi’nden mezun oldu. Gençliğinde ABD’de akıl hastanesi gardiyanlığından TRT’de radyo spikerliğine kadar çeşitli işlerde çalıştı. Hacettepe Üniversitesi’nden psikoloji doktorasını aldıktan sonra, uzun süre Ankara Üniversitesi Mediko-Sosyal Merkezi’nde öğrencilere psikolojik danışmanlık yaptı. Sonradan pişman olacağı, Türkiye’nin ilk zekâ testini geliştirdi. Uzun yıllar bu testlerin bir tür zekâ katliamı olduğuna dikkat çekti. Uluslararası Psikologlar Konseyi yönetim kurulu üyeliğine seçildi, Union of Psychological Science Barış Komitesi kurucu üyesi oldu, American Psychological Association’ın toplum psikolojisi bölümünün Avrupa ve Ortadoğu koordinatörlüğünde görev aldı. 12 Eylül askerî darbesinden sonra öğretim üyeliği yaptığı Boğaziçi Üniversitesi’nden istifa etti. Türkiye’de Psikologlar Derneği’nin kurucu üyelerinden olmasının yanı sıra 12 Eylül’e kadar Uluslararası Af Örgütü’nün İstanbul Şubesi başkanlığında, Tüm Öğretim Üyeleri Derneği (TÜMÖD) yönetim kurulunda yer aldı. O tarihten sonra Kassel, Marburg ve Bremen üniversitelerinde öğretim üyesi, Kanada McGill Üniversitesi Center for Developing Area Studies’de “konuk” akademisyen, Amsterdam’da Averroes Stichting’de klinik psikolog, Viyana’da Institute für Höhere Studium ve Avrupa Bilim Vakfı’nda da konuk araştırmacı olarak çalıştı. Kurulduğu günden kapandığı 2016’ya kadar *Radikal* gazetesinde “Uçmakdere” başlıklı köşe yazılarıyla 20 yıl boyunca yer aldı.

Kitapları: *Zekâ ve Zekâ Testleri Nedir? Ne Değildir?* (Ankara Üniversitesi Mediko Sosyal Merkezi Yayınları, 1977); *Daha Sesimizi Duyurmadık: Avrupa’da Türk İşçi Çocukları* (Belge Yayınları 1983; İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları, 2002); *Cehenneme Övgü* (Ayrıntı, 1992; İletişim, 1999); *Cennetin Dibi* (Ayrıntı, 1996; İletişim, 1999); *Annem Belkıs* (İletişim, 2000); *40 Yıl Önce 40 Yıl Sonra Amerika-Rusya* (İletişim, 2006); *Tarihi Yargılıyorum* (İletişim, 2007); *Türkiye Sen Kimsin?* (İletişim, 2008); *Leventnâme* (Heyamola, 2009); *Kimliğimi Kaybettim Hükümsüzdür* (İletişim, 2010); *Mostari: Bir Köprü Bekçisinin Günlüğü* (YKY, 2013); *Medeniyet, Kültür, Sanat* (İletişim, 2014); *İstanbul’da Kedi* (YKY, 2014), *Boğaziçi’nde Balık* (YKY, 2015), *Nâzım* (Aylak Adam, 2015), *Ne Yapabilirim: Geleceğe Kartpostallar* (İletişim, 2016), *Sımsız* (İletişim, 2018).

Hazırlayan: *Özgürleşmenin Sorunları: Mehmet Ali Aybar Sempozyumları* (Tarih Vakfı Yayınları, 2003); *Belkıs Halim Vassaf’ın defterinden: Dumezil’in Sosyoloji Dersi Notları* (Boğaziçi Üniversitesi Yayınları, 2009).

Çeviri: *Guantanamo’dan Şiirler* (Der. Marc Falkoff, Bilgin Adalı ile birlikte, YKY, 2008).

YAYINEVİNİN NOTU

Gündüz Vassaf’ın İngilizce olarak kaleme aldığı bu kitabın orijinal başlığı *Prisoners of Ourselves: Totalitarianism in Every Day Life*’tir. 1992’de Ayrıntı Yayınları’nın yaptığı ilk baskı Zehra Gencosman ve Ömer Madra tarafından Türkçeye çevrildi. Elinizdeki bu baskı yazar tarafından gözden geçirilmiş ve eklenen yeni bir bölümle genişletilmiştir.

BEN

Ufaktım. Yaşadığım bir şeye yetişkinlerin inanmadığını, annemin de yanılabilceğini fark edince çok şaşırdım. Kendimi tutamayıp uzun süre güldüğümü hatırlıyorum.

Dokuz yaşındayken insandan korktum. 6 Eylül 1956'ydı... Annemle oturduğumuz evin kapalı kepenklerinin arkasından gizlice gözetlediğimiz 50-60 kişi evimize saldırıp saldırmamaya karar veremiyordu. Neyse ki o gün öğretmenimizin sınıfta hepimize bellettiği "Kıbrıs Türktür" ibaresini bahçede duran otomobilimizin üstüne beyaz tebeşirle yazmıştım. Gittiler. Başka yerleri yağmaladılar.

Yatılı okula gittikten birkaç ay sonra ke-dimin öldüğünü öğrenince anladım yalnızlıktan, sevgisizlikten ölünebileceğini.

Psikoloji bölüm başkanı tezimi öztürkçeleştirmemi istediği zaman, buna karşı koymadım. Bir yerlere varabilmek için kabulendiğim ilk otosansür buydu. İçindeki kimi kelimelerin ne anlama geldiğini bilmediğim bir "bilimsel" tezim var şimdi. Hep de olacak.

Stajyer olarak çalıştığım psikiyatri servisinde yatan oğlunun ceplerini gizlice karıştırırken bulduğu haşhaşı servis şefine titreyen ellerle teslim eden anne, akşam aynı profesörün kendi evinde bize aynı haşhaşı ikram ettiğini görmedi tabii, ama ben artık meslektaş olmuştum.

12 Eylül Darbesi'nden sonra, üniversitede kalabilmek için kimi sakalını kesti, kimi eski akademik çalışmalarını gizledi. Yeni düzene ayak uyduramayanlar teker teker istifa etti. Biri de bendim. Boğaziçi Üniversitesi'nden ayrıldım. “Öğrencilerimi” öz-lüyorum.

Bir kez “torpil” yaptırdım – oğlum TC vatandaşı olabilsin diye. Hem de Atatürk'ten. Londra'daki TC Başkonsolosluğu'nda bana “Evli değilsin,” dediler, “oğluna nüfus kağıdı veremeyiz. Üstelik soyadın Arapça; Soyadı Kanunu'na aykırı. Nasıl alabildin bu soyadını?” Görevliye arkasındaki devasa Atatürk portresini işaret ettim: “Rahmetli babamın akrabası olur, herhalde onun sayesinde,” dedim. Akan sular durdu: Oğlum TC vatandaşı oldu. Hakkıydı.

Daha birkaç yıl önce, uzun uzun düşünüp en zararsız mesleğin itfaiyecilik olduğuna tam kanaat getirmiştik ki, elinizdeki kitabın kapak resmini yapan Mehmet Nâzım'dan Fransa'da kimi itfaiyecilerin kahraman olabilmek için, önce gizlice orman yangını çıkartıp sonra da söndürdüklerini öğrendim.

Son yıllarda pek bir şeye karışmıyorum. Ama, olanla da yetinemediğimden, ara sıra yazmaktan alıkoyamıyorum kendimi. Bana da sormuş olsalardı, “Kapatılan Eskişehir Cezaevi ne olsun?” diye, “İçi boydan boya aynalarla donatılmış bir müze olsun,” derdim.

İÇİNDEKİLER

- I. Geceye Övgü 13
- II. Özgürlük Cehennemdir 23
- III. Sözcük Mahpusları 31
- IV. 20. Yüzyıl Delileri Artık Özgür Değiller 43
- V. Burada Yer, Şurada da Uyuruz 63
- VI. Kahramanlar Totaliterdir 73
- VII. Enformanyaklık 87
- VIII. Senin Cinsiyetin Ne? 97
- IX. Seçmeme Özgürlüğü 111
- X. Hainleri Savunmaya Dair 141
- XI. Ölüm Unutkanlığı 151
- XII. Sanatçıdan Sakının! 161
- XIII. Yaşasın Anlaşmazlık 173

- XIV. Hayata Karşı Amaçlar 181
- XV. “Zıp Sen Öldün” 195
- XVI. Homo Sapiens Blues 213
- XVII. Müjde! Çocuğumuz Oldu 239
- XVIII. Şu Sihirli ‘An’ 249
- XIX. Ah, Minel Aşk! 261
- XX. “Sarhoş Olun” 273

*Papa'nın cennetine inanmayan
Giordano Bruno'nun anısına (1548-1600)*

Çalıkuşu 11 ve sakinlerine

*“İşin saçma tarafı, en saçmasını bile filozofun birinin
çoktan söylemiş olması.”*

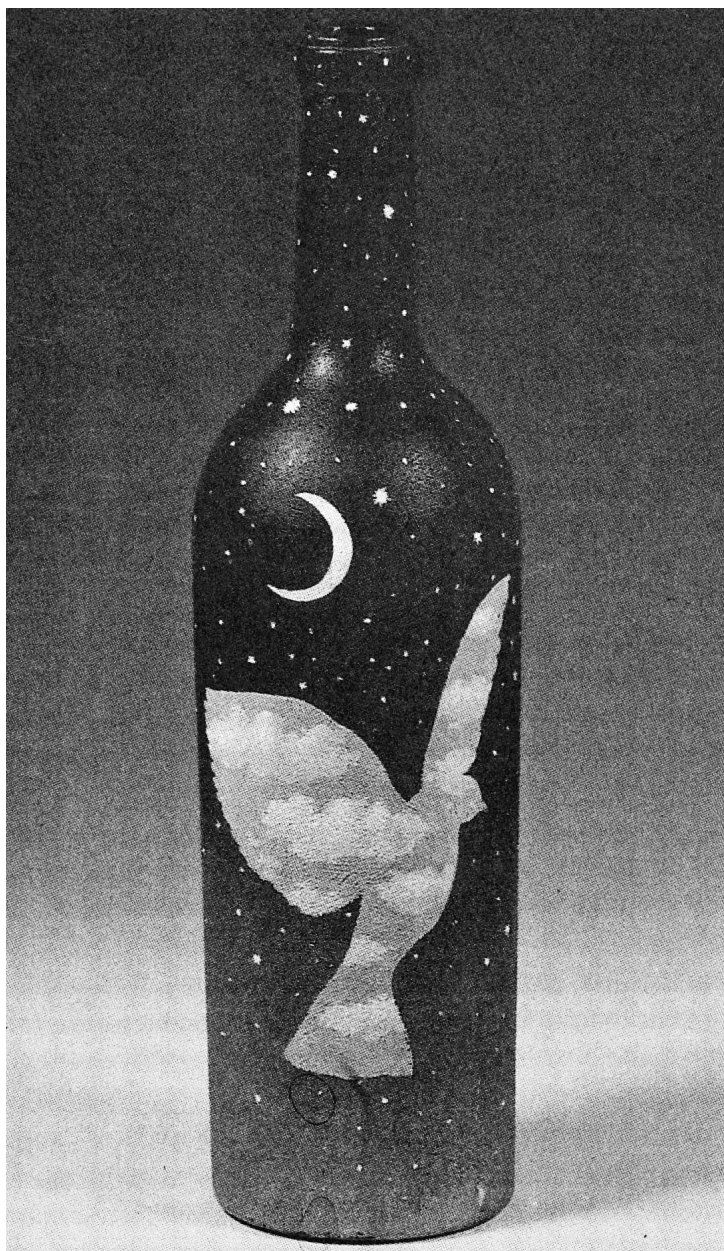
Cicero

*“Asıl açıklanması gereken, neden aç insanın çaldığı
ya da sömürülen adamın grev yaptığı değil,
neden aç insanların çoğunun çalmadığı
ve sömürülenlerin çoğunun greve gitmediğidir.”*

Wilhelm Reich

GECEYE ÖVGÜ
I

Şiçe, Rene Magritte, 1945

“Korktum ve gözlerimi Ay’a kaldırdım.
Yakardım ve yakarılarım tanrılara ulaştı.
İmdi, ey Ay Tanrısı Sin,
Koru beni.”

Gılgamış

I

Gece, düzen güçleri uykudadır. Bürokrasi, askeriye, okullar, polis, kısacası yaşamımızı düzenleyen tüm güçler uykudadır; sokakta devriye gezen nöbetçi polis dışında. Askerler de hepimizden önce yatağa girerler. Dünyanın bu en baskıcı kurumunun mensupları, en erken yatanlardır aynı zamanda. Aslında, tüm totaliter kurumlarda, daha doğrusu tüm kurumlarda (tüm kurumlar totaliter değil midir zaten?) insan her zaman erken yatmak zorundadır – yatılı okullarda, manastırlarda, ailede, cezaevlerinde, hastanelerde... Kişinin istediği saatte yatma hakkını destekleyen, bu özgürlüğe onay veren hiçbir kurum tanımıyorum. Aşk (?) üzerine kurulu olan ve iki kişinin özgür iradesiyle gerçekleşen evlilik kurumunda bile, çiftler yatağa aynı saatte girmezlerse, biri daha geç yatar, geceyi daha fazla yaşarsa, sorunlar çıkmakta gecikmez. Kurum her zaman “geç” yatanı suçlar, erken yatanı değil. Avrupa feodal toplumunda tüm kent sakinleri mumlarını aynı saatte söndürmek zorundaydılar; bayramlar dışında. Düzen ve baskı güçlerinin doğal yapısı, her za-

man belirli bir uyku saatini zorunlu kılar. Bu belirli saatin erken bir saat olması da yine onların doğal yapısından kaynaklanır.

II

Tarih boyunca bize, tüm kültürlerde, karanlığın kötü güçlerle ilişkili olduğu öğretildi. Gece insanlarından, geceyi yaşayan, gecede yaşayan insanlardan korkmamız gerektiği anlatıldı. Oysa gündüz ve gece kişileri aslında aynı kişiler. Gün ışığı içimizdeki teslimiyetçiliği ortaya çıkarır, ama geceleri kendimizi özgür hissederiz. Düzen güçleri bizi, geceden, özgürlükten kaçınmaya koşullandırmışlardır.

Kurumlar, ister din, ister aile, ister devlet kurumları olsun, gece insanlarına korkuyla bakarlar. Karanlıkla birlikte uyrukların denetlenmesi zorlaşır. Gece insanlarına her zaman kuşkuyla bakılır. O saatlerde ayakta olan hiç kimse hayırlı bir iş peşinde olamaz. Gündüzleri egemenliğini sürdüren kurulu düzen güçleri, varlıklarını ve baskılarını gece düşmanları bahanesiyle haklı çıkarırlar; belirsiz, soyut kavramlarla öcüymüş gibi söz edilen bu düşmanları biz hiç görmesek de.

Yöneticiler de bize hep gündüz gözüyle gösterilirler, hep gündüzlerin bir parçası olarak görünürler bize. Bir başkan, bir papaz ya da bir general, doğanın güzelliği içinde, arkasında parlayan bir güneşle canlandırılabilir, ama gecenin karanlık fonu önünde, asla.

III

Gündüz, ilerleme gibi görünen tekdüze bir süreçtir. Sabahın parlak ışıkları akşam karanlığına dönüşürken, bize bir gelişme olduğu hissini verir – belli bir yönde ilerliyormuşuz gibi bir duygu. Zamanın yapay göreceliği üzerinde nâdiren durup düşünürüz. Allah'ın her günü, aydınlığın ka-

ranlığa doğru akışı bizi önüne katıp koşturur. Ama gün boyunca, ister sabah saat on, ister öğleden sonra üç olsun, hepimiz, gündelik düzenin, düzen güçlerinin köleleriyiz. Bizi ayakta tutan, zamanın geçmesi ve gecenin sunduğu kurtuluş umududur. Çünkü, sonunda gece olacağını ve (gündüzle kıyaslarsak) dilediğimiz gibi davranma fırsatına kavuşacağımızı biliriz.

Kitaplar gece okunur. Sinema, tiyatro ve müzik gösterileri gece olur. Gece sarhoş oluruz, gece kumar oynarız.

Her şeyden arınmış, çıplak vücut geceye aittir. Vücutlar gece birbirine değer, bir araya gelir. Gün boyunca üniversitelerde bilimsel inceleme konusu olarak ele alınan, akşamüzeri dost toplantılarında sohbet konusu edilen şeyler, sonunda gecenin karanlığı içinde, gizlice yaşanır. Çıplaklık geceye özgüdür, gündüze değil. (Bunun tersi, yani var olmanın doğal gereği, yani güneşin altında çıplaklık, ancak baskının sona ermesiyle gerçekleşebilir.)

Geceleri âşık olur, birbirimize aşkımızı geceleri ilan ederiz. Gündüzler bizi mantığımızı kullanmaya, kendi hapishanemize kapanmaya zorlar. Gün boyunca baskı güçleri, aşkın özgürlüğüne karşı savaşıyor. Ama geceler bizi yeniden âşık eder, bize “seni seviyorum” dedirtir. Gündüzleri söylenen “seni seviyorum”lar geceye gönderme yapar.

IV

İş günü süresince tutsak olduğumuz gerçeğini o kadar kabullenmişizdir ki, onun dışındaki saatlerden “serbest zamanımız” diye söz ederiz. Serbest saatlerin tam tersi, hemen hepimizin işte olduğu gündüzlerdir.

Savaşlar genellikle şafak sökerken başlar. Devlet gün boyunca öldürür, infazları gerçekleştirir. Gün boyunca hayatta kalmaya, geceleri ise yaşamaya çalışırız. Gün boyunca elektrik faturalarımızı öder, arabamızı tamire götürür, alış-

veriŖe çıkar, doktora görünür, ya sevmediğimiz bir iŖe gider ya da gereksindiğimiz, ama sevmediğimiz bir iŖe ararız.

Gün boyunca, tüm grevlerimizde düzene tabi tutuluruz. Tuvalete gitmenin bile kesin sınırlamaları ve kuralları vardır. İŖyerinde, okulda, askerde... insan istediği sıklıkta tuvalete gidemez ve orada istediği kadar kalamaz. Tuvalete istediğimiz zaman gidemediğimiz gibi, kaç kez tuvalete gittiğimizin ve orada ne kadar kaldığımızın bile hesabı tutulabilir. Ayrıca insan, kurumun öngördüğü zamanlar dıŖında tuvalete gitmek isterse, bunun için izin alması gerekir. Gün boyunca istediğimiz gibi tuvalete gitme özgürlüğüne bile sahip değiliz, nk gündüzler bize ait değil.

Gün boyunca insanların birbiriyle gireceği iliŖkiler düzene sokulmuŖtur. Okullarda gençler, sırf aynı yaŖta oldukları için yıllar yılı aynı kiŖilerle aynı sınıflarda oturmak zorundadırlar. Sekiz yaŖındakiler altı numaralı sınıfta, on yaŖındakiler on beŖ numaralı sınıfta vb. O sınıflarda bile deđiŖmez bir oturma düzeni sađlanmıŖtır. Ancak okul günü bitip akŖam olduğunda, insan, dilediği kiŖiyle birlikte olma Ŗansına sahip olur. Askerseniz, günün büyük bölümünü, sizinle yaklaŖık olarak aynı boyda olanlarla geçirmek zorundasınız demektir. 1.65 boyundaki bir kiŖinin, 1.95 boyundaki arkadaŖıyla bir araya gelmesi, ancak akŖamları ve geceleri mümkün olabilir.

V

Sosyal sınıfların katı kuralları ancak gece bozulur. İŖiler, burjuvaların sokaklarında dolanırlar. Burjuvalar iŖi mahallelerindeki lokantalara giderler. FahiŖeler, papazlar, öğrenciler, askerler, ev kadınları, doktorlar ve yabancılar, hepsi aynı sokakta gezinirler, bakınırlar, birbirleriyle konuŖurlar, hatta belki de sonunda seviŖirler.

Geceleri dünya, birbiriyle haŖır neŖir olmuŖ, zgr, meraklı insanların ruhuyla canlanır. Gündüzleri kaçındığımız Ŗeyler,

gece çekicilik kazanır. Gündüzlerin “rasyonel” insanı, “zevk-ü sefa peşinde koşan” insanla yer değiştirir geceleri.

Ezme eyleminin kendi özgürlüklerini de kısıtlamasına rağmen, ezenler bile geceleri daha fazla özgürlüğe sahiptirler. Kurulu düzenin yöneticileri, generaller ve krallar, şirket ve ülke başkanları, “şöhret ve servet” sahipleri de geceyi yaşarlar. Totaliter kurumlar uykudayken, uykuya yatırılmışken, onlar da yaşama özgürlüğüne kavuşurlar. Çocuklarını yatağa yatıran anne-babalar gibi, onlar da artık, her türlü seremoni ve sansürden arınmış olarak, maskesiz yüzlerini gösterme özgürlüğüne sahiptirler.

VI

Gece vakti, gündüzün telaşından, hayhuyundan eser kalmaz. Az çok huzura kavuşmuş oluruz. Şöyle bir on saat kadar, bizden istenen, beklenen bir şey olmayacaktır. Yiyeceğimizi seçmekle ya da yaratmakla işe başlarız. Gündüzleri yiyip içtiklerimiz, çoğumuz için, kurumsallaştırılmış ve standartlaştırılmıştır. Halbuki geceleri, hem ne yiyeceğimiz konusunda daha çok seçeneğimiz vardır, hem de onu dilediğimiz gibi hazırlamakta daha özgürüzdür. Ayrıca, yemeğimizi alelacele yemek zorunda da değilizdir. Fast food dedikleri şey, gündüze egemen olan baskıcı güçlere aittir. Gündüzlerin fast food yiyicileri olarak bizler, bizi yöneten megamekanizmanın parçalarıyız. Oysa geceleri, kendi besinimizin hazırlayıcıları olarak, zamanı ve mekânı gönlümüzce düzenleyebiliriz.

VII

Gün ışığı bir tuzaktır. Işık bizi kör eder. Ama geceleri, gözlerimiz fal taşı gibi açılır. Geceleri, tüm öteki duyularımız da daha duyarlıdır, çünkü düzen güçleri o saatlerde makinelelerini kapatmış olurlar. Gece olunca sessizliği dinler, karanlı-

ğa nüfuz eder, hem bedenlerimizin hem de hayal gücümüzün dizginlerini koyveririz.

Gün boyunca duyularımızı tutsak etmeye çalışan sayısız mesajın tüketicisi olmaktan çıkarız geceleri. Baskıcı megamekanizmanın aralıksız vızıltısı durmuştur şimdi. Enerjinin kaynağı artık içimizdedir. Gece, insan zihninin çalışması için bir zemin oluşturur. Gün boyunca dikkatimizi, ışığın, renklerin, devinimin hizmetine sunarız. Neye dikkat edeceğimizi belirleyen, düzen güçleridir. Yeşil ve kırmızı ışıklar, karşıdan karşıya nasıl geçeceğimizi bile düzene koyar. Gündüzleri biz, yaşamın büyüsunün, kelebeğin çarpıcı renk ve biçim dokusunun gözlemcileriyiz olsa olsa. Gün boyunca dikkatimizi, gözlemin hizmetine sokarız. Gündüzleri uydusuyuzdur dışımızda olup bitenin.

VIII

Gece, uyku zamanı olduğu gibi, düş görme zamanıdır da. Gördüklerimizi, işittiklerimizi, kokladıklarımızı ve düşündüklerimizi sınırlayan diller, formlar, davranış biçimleri ve algısal paradigmlar, kendine özgü bir biçimi ve dili olan düşlerin yapısına aykırıdır. Düşlerde renkler, görüntüler, insanlar, duygular ve düşünceler özgürce birbirine karışır ve benzersiz bileşimler yaratırlar. Öylesine özgürdür ki düşler, onları söze dökmekte güçlük çekeriz – insan zihnini gün boyunca biçimlendiren o katı yapılar düşlerimizi dillendirmeye yetmez, hatta engel olur.

Uyuyamayan, uykusuzluk hastalığı çeken kişiler, karanlığın getirdiği sınırsız özgürlük ve gerçeklikle baş edemeyen kişilerdir aynı zamanda. Bu insanlar, gün boyunca, her şeyi izlemekle oyalanırlar. Oysa gece artık izlenecek bir şey yoktur. Sadece, yaşamın o belirgin sesi duyulur içten içe. Gündüzden soyutlanıp, kurtulmuş olan anlamsızlık, artık saklı değildir. Hayatta olma bilinci kendini daha güçlü bir şekilde

hissettirir geceleri, ölümün varlığı da öyle. “Yaşamın anlamı” gece duyumsanır ve sorgulanır. Kimse bunu öğle yemeği sırasında tartışmaz. Yaşam, gecenin konusudur.

15 Ekim 1986, Marburg